

KEES SPIERING

JIJ BEGINT

Met illustraties van
ALETTE STRAATHOF

Volg onze auteurs en boeken ook online. Je herkent ze aan het vIB-logo.

V: B
YA.

Kees Spiering

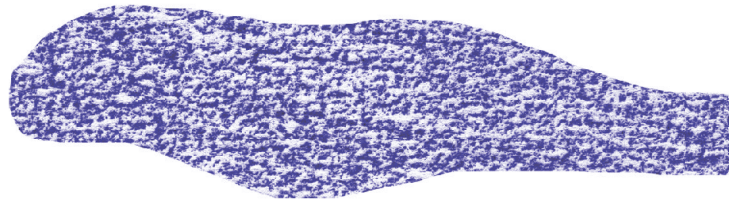
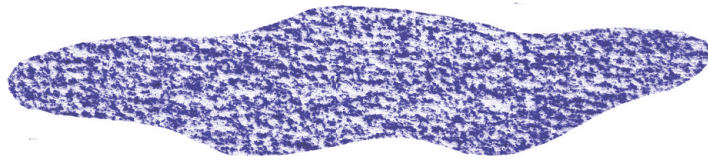
JIJ BEGINT

Met illustraties van Alette Straathof

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Tekst © 2018 Kees Spiering
en uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Selectie en samenstelling Kees Spiering & Ilona van Braam
Illustraties © 2018 Alette Straathof
Alle rechten voorbehouden
Ontwerp omslag en binnenwerk Alette Straathof

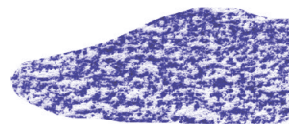
ISBN 978 90 245 8148 1

NUR 294

www.alettestraathof.com

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Inhoud

Voorwoord	6	Ramp 2	39	Lied van later	72
Kijk	9	Levensles	40	Pups	73
Goda	10	Flat of living dead	41	Mijlpaal	74
Viaduct	11	Stille zaal	42	Blunder	75
Inventaris	12	Wacht ondanks	44	Onderweg	76
Naast elkaar	13	Overwinning	46	Laatste vraag	77
Dit is mijn lijf	14	Schoonheid	48	Aandenken	78
Voorbijgangster	16	Diagnose	50	Hoe ver?	79
Dicht	17	Voor je weg bent	51	Gelijk	80
Zonder spoor	18	Tekenen helpt	52	Advertentie Goorsche Courant	81
Verboden te graven	19	Uitvoering	53	Bekentenis	82
Zondagmiddag	20	Gezicht	54	Goed moment	83
Opa slaat een haan	23	Weiland zonder einde	55	Ver huis	84
Tochtstrip	24	Muzikant	57	Hoera	85
Schaduw	25	Zonder	58	Geen vogel	86
Theedoek	26	Jachtveld	59	Vriend	87
Gisteren vond ik je	27	Genoeg	60	Waar?	88
Opa	28	Op knappen	61	Heimwee	89
Het woord	29	Beschermje	62	Als een brief	90
Winddicht	30	Troost	63	Masker zonder gaten	93
Briefje	31	Als ik jou verlies	64	Bodemloos	94
Opheldering 1	32	Ringetje	65	Deskundige	96
Opheldering 2	33	Uit	66	Je bent er nog	97
Verraad	35	Buurman	67	Luchtpost	98
Ziekenhuis	36	Woord	68	Over tachtig jaar	100
Hamsters zijn meestal dood	37	Kalender	69		
Ramp 1	38	Nog één keer	70		

Voorwoord

Het oudste gedicht in *Jij begint* schreef ik ruim dertig jaar geleden. Van het jongste is de inkt bij wijze van spreken nog nat. Dwalen door dit boek is voor mij dus ook dwalen door de tijd.

Van veel gedichten weet ik nog waar ik eraan werkte. Zodra ik ze zie, keer ik terug naar werkkamers, keukens, tenten, vakantiehuisjes en zelfs een auto. Naar dorpen waar ik woonde, landen waar ik vakantie hield. Naar degenen met wie ik die huizen, tenten en tijden deelde.

Dwalen door dit boek is óók dwalen door de tijd, omdat veel van mijn gedichten autobiografisch zijn. Echt gebeurd, zeg maar. Of meestal: een béétje echt gebeurd. Dus zit ik, wanneer ik ze lees, weer naast een hond die er allang niet meer is. Krijg ik een baardschraapkus van mijn opa. Word ik op het schoolplein gepest. Kus ik mijn eerste kus, verlies ik een spel (van mijn dochter), maakt een meisje het na jaren wéér uit.

Dit betekent niet dat de meeste gedichten in dit boek over mijn jeugd gaan. Integendeel. De meeste gaan over 'dingen' die ik als volwassene zag, dacht, deed, hoorde, voelde of beleefde. Waarom ik daar dan jéúgdpoëzie over schreef? Nou, bijvoorbeeld omdat ik dat een fantastisch genre vind. Poëzie die – da's tenminste mijn bedoeling – jongeren én volwassenen aanspreekt. En ook omdat je veel 'volwassens' prima in jeugdpoëzie kunt 'vertalen'. En dan zou het ook nog kunnen zijn dat het me niet is gelukt écht volwassen te worden.

Dwalen door dit boek is ook dwalen door de wereld die Alette Straathof tekende. Ik voel mij erin thuis. Die wereld van blauw en wit, grijs en zwart. Van De Jongen en Het Meisje. Van bladeren, bergen en benen. Van dieren, wolken, afgelegen huizen en zeldzaam mooi water. Een wereld waarin je nooit weet wat je het volgende moment gaat zien. Iets kleins en subtiels? Groots en – wauw! – indrukwekkends? Iets helders en rustigs? Woests of ontroerends? Kan allemaal.

Het oudste gedicht en het jongste... Meer dan dertig jaar ertussen. De interviewer: 'Hoe heeft uw poëzie zich in die tijd ontwikkeld?' Pfff. Ik denk dat, gaandeweg, de tóón van mijn gedichten is veranderd. Of beter: dat er tonen zijn bij gekomen. Ook omdat ik, toen ik mijn eerste 'jeugdgedichten' schreef, al wel veel Nederlandse poëzie had

gelezen, maar het werk van een heleboel (buitenlandse) dichters nog moest ontdekken. Zeker is dat ik in de loop der tijd meer ben gaan 'durven'. En dat ik me tot een iets oudere lezer ben gaan richten.

Andere 'dingen' zijn nog steeds hetzelfde. Zo doe ik nog altijd dagen en soms weken over een gedicht. Want het moet precies. Het ritme moet kloppen. Er mag geen woord of leesteken te veel of te weinig in staan. Het moet zó dat het – volgens mij – niet beter kan. Al ruim dertig jaar.

Kees Spiering

Kijk

Kijk, dit is ons gras.
Het is lang en zacht en was er al
voordat wij hier kwamen.
Wanneer je gaat liggen, buigt het zich
als een moeder over je heen.

Kijk, dat zijn onze bomen.
Ouder dan opa's van oma's,
stammen te dik voor omhelzing,
het donkergroene blad
vertelt van eeuwen zomer.

Kom, zoek een plek in het gras,
leun tegen een stam,
voel het strelen van de wind,
zie de wolken, ons uitzicht,
jouw uitzicht, wees welkom.